

The Holy See

**MESSAGGIO DI GIOVANNI PAOLO II
PER IL 70° ANNIVERSARIO
DELL'HOLODOMOR IN UCRAINA**

Високодостойним Братам
ЛЮБОМИРУ Кард. ГУЗАНУ
Верховному Архиєпископу Львова для Українців
і
МАР'ЯНУ Кард. ЯВОРСЬКОМУ
Архиєпископу Львова для вірних Латинського обряду

1. Спогад про драматичні події народу, крім того, що сам по собі є необхідним, як ніколи виявляється корисним для розбудження в нових поколіннях прагнення того, щоб в усіх обставинах ставати пильними вартовими пошани гідності кожної людини. Молитва за упокій померлих, крім того, що впливає з такого спогаду, стає для вірних тим бальзамом, який зм'якшує біль і вчиняє дієвою молитву до Бога, який є Господом усього живого, щоб Він дарував вічний упокій усім тим, хто був несправедливо позбавлений блага життя. Належна пам'ять про минуле набуває, врешті, здатності, яка переходить кордони однієї нації, доходячи до інших народів, що також були жертвами згубних подій і які, поділяючи горе, можуть отримати для себе розраду.

Ось такими є почуття, що їх викликає в моїй душі 70-та річниця сумних подій *голодомору*: мільйони людей зазнали жахливої смерті через згубну діяльність ідеології, яка впродовж усього ХХ століття, стала причиною страждань і горя в багатьох частинах світу. З цієї нагоди, Високодостойні Брати, бажаю взяти духовну участь у відзначеннях, які будуть проведені на спогад численних жертв великого голоду, спричиненого в Україні під час панування комуністичного режиму. Мова йде про жахливий задум, здійснений з холодним розрахунком можновладцями тієї епохи.

2 Повертаючись до тих сумних подій, Високодостойні Брати, прошу вас висловити державній

владі та вашим співгромадянам, особливо мені дорогим, вирази моєї солідарної та молитовної співучасті. Передбачені відзначення, спрямовані на те, щоб, спогадуючи жертву її синів, зміцнити справжню любов до Батьківщини, не звернені проти інших народів, але, радше, бажають оживити в людській душі почуття гідності кожної людини, до якого б народу вона не належала.

Приходять на думку переконливі слова мого попередника, блаженної пам'яті Папи Пія XI, який, маючи на увазі, політику тогочасного радянського уряду, бачив виразну різницю між правителями і підлеглими і, у той час як виправдовував цих останніх, ясно викривав відповідальність системи, яка «не визнаючи справжнього походження сутності й мети держави, також заперечувала права людини, її гідність та свободу» (Енци. *Divini Redemptoris* [18 березня 1937], II: AAS 29 [1937], 77).

Як у зв'язку з цим не згадати про руйнування стількох сімей, про страждання незліченних сиріт, про нищення усіх соціальних структур? Відчуваючи себе близьким до усіх тих, які постраждали внаслідок сумних драматичних подій 1933 року, бажаю ще раз підтвердити необхідність збереження пам'яті про ті факти, щоб могли ще раз разом повторити: Хай ніколи більше не повториться! Усвідомлення помилок минулого стає постійною спонукою до того, щоб будувати майбутнє, більш придатне до людських потреб, протидіючи будь-якій ідеології, що спотворює життя, гідність та слушні прагнення людини.

3. Досвід цієї трагедії повинен сьогодні керувати почуттями та діяльністю українського народу на шляху до злагоди та співпраці. На жаль, комуністична ідеологія внесла свій вклад в поглиблення поділів також у сфері суспільного та релігійного життя. Потрібно докласти зусиль до щирого та дійового примирення: саме у такий спосіб можна відповідно пошанувати жертви, які належать усьому українському роду.

Християнське почуття скорботи за тими, які померли внаслідок божевільного смертоносного задуму, повинно супроводжуватись прагненням будувати таке суспільство, в якому спільне добро, природний закон, справедливість для всіх та людські права будуть постійними напрямними для діючого оновлення сердець та умів усіх тих, які мають честь належати до українського народу. Таким чином спогад про минулі події стане джерелом натхнення для теперішнього й майбутнього поколінь.

4. Під час незабутнього візиту до Вашої країни два роки тому, вказуючи на печальний період, який сімдесят років тому пережила Україна, я пригадав «жахливі роки радянської диктатури і страшний голод у тридцяті роки, коли ваша країна, "житниця Європи", вже більше не могла прогудувати власних дітей, які гинули мільйонами" (Промова до Представників світу політики, культури, науки і підприємців в Маріїнському Палаці [23 червня 2001], 3 *Insegnamenti* 24/1, 2001, 1268).

Будемо сподіватись, що з Божою допомогою, уроки історії допоможуть знайти тривкі спонуки до порозуміння, маючи на увазі конструктивне співробітництво, щоб спільно будувати країну, яка на кожному рівні розвиватиметься у гармонійний та мирний спосіб.

Осягнення цієї благородної мети залежить, перш усього, від українців, яким довірено зберігання східної християнської традиції і відповідальність за те, щоб зуміти донести її до самотнього поєднання культури та цивілізації. В цьому полягає особливий вклад, який Україна покликана внести у побудову «спільного європейського дому», в якому кожен народ міг би знайти відповідне прийняття у пошані до цінностей власної самотності.

5. Високодостойні Брати, при такій винятковій нагоді як нам не повернутись думкою до євангельського посіву, здійсненого святими Кирилом і Методієм? Як наново з вдячністю не замислитись над свідченням святого Володимира та його матері, святої Ольги, за посередництвом яких Господь дарував вашому народові благодать Хрищення та нового життя у Христі? З духом, просвіченим Євангелієм, можна краще зрозуміти, як треба любити Батьківщину, щоб дієво дати свій вклад у її поступ на шляху культури та цивілізації. Приналежність до певного роду повинна супроводжуватись самовідданим зусиллям та безкорисливим обміном дарів, отриманих у спадщину від попередніх поколінь, щоб будувати суспільство, відкрите до інших народів та відмінних традицій.

Висловлюючи побажання, щоб український народ умів дивитись на історичні події примиреними очима, ввіряю духовному утішенню Пресвятої Богородиці усіх тих, які ще й далі страждають внаслідок цих печальних подій. Супроводжую ці мої почуття особливим Апостольським Благословенням, яке уділяю Вам, Високодостойні Брати, і всім тим, які довірені Вашій душпастирській опіці, вимолюючи для всіх щедрі небесні благодаті.

З Ватикану, 23 листопада 2003 року, Празник Господа нашого Ісуса Христа, Царя всесвіту.